

tinget. Det gør jeg selvfølgelig, og det udtalte jeg ogsaa ved hin Lejlighed ligesom tidligere. Hvad Spørgsmaalet om de kongevalgte Opfølgelighed angaar, har jeg her sagt, at jeg mener, det ikke ligger for, og jeg ønsker ikke at komme ind paa en Diskussion herom i dette Øjeblik; det tror jeg ikke er praktisk.

Poul Christensen: Det skal være mig en Fornøjelse — det ønsker jeg at sige til den højtærede Konseilspræsident — at møde i Thim en anden Gang, saa tilfreds var jeg med Mødet. Saa kunne vi vel forlade dette Emne. — Jeg maa beklage, at jeg endnu ikke har kunnet faa et klart og tilfredsstillende Svar paa mit Spørgsmaal. Jeg vilde gerne have det samme klare Svar, som Konseilspræsidenten afgav derovre, da han sagde, at de kongevalgte selvfølgelig ogsaa kunde opløses. Vil den højtærede Konseilspræsident ikke gentage det samme Svar, eller har den højtærede Konseilspræsident ikke tidligere haft denne Opfattelse? Jeg beder om Svar.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg kan selvfølgelig ikke gentage noget, jeg ikke tidligere har sagt.

K. M. Klausen: Under Mødet i Gaar udtalte den højtærede Konseilspræsident sig om den Samlingspolitik, der skulde have fundet Sted før Valgene. Den højtærede Minister udtalte da, at Højre og de radikale og Socialdemokraterne havde sluttet sig sammen for i Fællesskab at udrydde Regeringspartiet. Jeg maa sige, jeg kender ikke noget Eksempel herpaa. Jeg kender intet Tilfælde, hvor Højre og Socialdemokraterne have sluttet Alliance, hverken i den ene eller den anden Retning. Derimod er der jo adskillige Eksempler, som vise, at Højre og Regeringspartiet have været meget ivrige til at samarbejde imod de andre politiske Partier, og det var jo et Samarbejde, der bar sine gode Frugter. Hvorledes vilde det f. Eks. være gaaet den højtærede Justitsminister i Køge, hvis Højre ikke havde støttet hans Valg? Vi ere alle sikre paa, at den højtærede Justitsminister vilde være falden, ja, endogsaa meget haardt, nede i Køge, havde han ikke faaet den nødvendige Haandsrækning fra Højres Side. Men der har været et langt mere udstrakt Samarbejde mellem Højre og Regeringspartiet end dette. Regeringspartiet har i

en Række Kredse opstillet sine Kandidater, paa Steder, hvor det slet ingen Udsigt havde til at faa dem valgte, men hvor alt det, de kunde udrette med deres Opstilling, var at spille Højre Sejren i Hænde. Det gælder saaledes i Hillerødkredsen, hvor Regeringspartiet ikke fik mere end 338 Stemmer, hvor de altsaa ingen virkelig Indflydelse havde, ikke kunde gøre sig noget Haab om at tage Kredsen. Men de opnaaede jo ved at faa disse 338 Stemmer over paa deres Side at redde det ærede nuværende Medlem for Hillerød (Dinesen), saaledes at han — vel nu for sidste Gang — er bleven valgt her ind i Tinget. (Afbrydelse.) Ja, 43 Stemmer er egentlig kun lidt at bygge paa . . . (Dinesen: Der bliver nok flere næste Gang.) . . . Ja, Haabet beskæmmer ikke, men jeg tror nu, at Resultatet vil blive et helt andet. Det samme var Tilfældet ude i Lyngbykredsen, hvor Kampen stod mellem Højre og Socialdemokratiet; der traadte Regeringspartiet ogsaa hjælpende til ved at komme med sin Kandidat, der jo fik et meget ringe Stemmetal, ikke mere end 255 i denne meget store Kreds. Og der kunde jo nævnes adskillige andre Kredse, f. Eks. her i Københavns 7de Kreds, hvor de fik 310 Stemmer, eller Valbykredsen, hvor de fik 170, og Københavns 8de Kreds, hvor de kun fik 159. Alle disse Steder er det eneste, de have kunnet have til Hensigt, paa denne Maade at hjælpe Højre, saaledes at dette Parti kunde vinde Kredsen. I de færreste Tilfælde ere jo Bestræbelserne lykkedes for dem; Socialdemokratiet har været stærkt nok alligevel til at kunne føre sine Kandidater igennem med Sejr. Men der er jo andre Steder, hvor det er lykkedes for dem, saaledes i Horsens; der lykkedes det jo Regeringspartiet denne Gang ved at støtte Højre at faa Socialdemokratiet fortrængt derfra og i Stedet at faa valgt en Højremand.

Jeg har ikke udtalt, saaledes som den højtærede Konseilspræsident vilde paastaa i Gaar, at Kampen ved de sidste Valg stod for eller imod Socialismen; en saadan almindelig Udtalelse er jeg ikke fremkommen med; jeg ved jo meget godt, at dette ikke gjaldt over hele Landet. Men der kan paa peges ikke saa ganske faa Tilfælde, hvor Kampen stod for eller imod Socialismen. Jeg skal saaledes nævne en Kreds som Nakskov, hvor alle Partier forenede sig for i Fællesskab at holde vor Kandidat ude. Det samme gælder i Horsens, Esbjerg, Aal-